

Arrest

nr. 140 055 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 2 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVER, die loco advocaat Mr. M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 8 mei 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onttvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De studie van het administratief heeft aangetoond dat betrokkene met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik heeft gemaakt van een vals stuk, wetende dat het vervalst was, door het voorleggen van een valse Frans identiteitskaart met nummer 890167800156 om zich op een legale manier in het Rijk te kunnen vestigen. De studie van het administratief dossier heeft namelijk aangetoond dat betrokkene op 27.01.2004 opgepakt werd met een valse Franse identiteitskaart. De studie van het dossier heeft tevens aangetoond dat betrokkene zich op 01.10.2003 aangemeld heeft bij de gemeente Lokeren om zich te laten inschrijven (art. 119 van de Vreemdelingenwet) op basis van deze valse identiteitskaart. Betrokkene werd hierdoor onder bijlage 15 geplaatst (steeds verlengd tot 29.01.2004). Het mag dan ook duidelijk zijn dat betrokkene de Belgische autoriteiten manifest heeft proberen te misleiden waardoor hij onmogelijk kan in aanmerking komen voor een regularisatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer m.n. betrokkene legt een attest visum voor; tevens een verbintenis tenlasteneming, een arbeidsovereenkomst dd. 01.11.2009, een attest van gevolgde studies, een attest van aanmelding Nederlandse lessen, een attest van Dr. Declerq, een vaccinatiekaart, een attest van Dr. Geert Ghyselene, een attest van het consulaat Marokko en verschillende getuigenverklaringen die zijn verblijf en integratie zouden moeten staven kunnen niet weerhouden als een grond voor regularisatie daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied d.d. 28.01.2004 te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij tot heden illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd is, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Bovendien heeft betrokkene de Belgische autoriteiten manifest proberen te misleiden (supra) waardoor hij onmogelijk kan in aanmerking komen voor een regularisatie.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1881 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

« De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.»

1.3. Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asieibeleid, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan F.A. (...) van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 08/06/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).
REDEN VAN DE BESLISSING :
De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum en geldig paspoort.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel, dat in essentie is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoeker heeft een aanvraag gedaan waarbij hij duurzame lokale verankering aanvoert alsook het feit dat hij mogelijkheden tot tewerkstelling heeft.

Verweerster stelt gelet op de laatste bepalingen van de instructie verzoeker geen beroep kan doen op de instructie.

De instructie werd vernietigd omdat de Raad van State stelde dat men de instructie niet kan hanteren om op een voor de Minister bindende wijze voorwaarden aan de regularisatie toe te voegen (zoals de afwezigheid van fraude).

Of dat de instructie geheel niet mag worden toegepast of dan wel enkel niet mag gebruikt worden om aanvragen af te wijzen, laat verweerster in het midden.

Het moge hoe dan ook duidelijk zijn dat de motivering niet afdoende is.

Verweerster doet voorts geen enkele afweging tussen de uitsluiting wegens bedrog en de specifieke eigenheden van het dossier.

Elk misdrijf, behoudens oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid, verjaart.

Hoewel geen straf, beoogt de uitsluiting éénzelfde doel: leed toebrengen aan de dader en door afschrikking de inbreuk voorkomen alsook het 'voordeel' ontnemen.

Welnu, de fraude en de daaraan gekoppelde tijdelijke voordeel dateert van meer dan 8 jaar geleden, en de genoemde fraude heeft verzoeker slechts gedurende drie maanden een voordeel opgeleverd.

Bovendien heeft verzoeker sedertdien jarenlang gewerkt in België.

Eveneens word hierdoor het redelijkheidsbeginsel geschonden.”

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt in dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen, de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris dient na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

2.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekers te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009, die door de Raad van State werd vernietigd op 9 december 2009 bij arrest nr. 198.769. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt daarbij uitdrukkelijk vermeld dat de criteria van de instructie van 2009 niet meer van toepassing zijn. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat dit in het midden wordt gelaten.

2.7. Verder stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoeker in een eerdere verblijfsprocedure de Belgische overheden manifest heeft proberen te misleiden waardoor hij onmogelijk in aanmerking kan komen voor regularisatie. Dit vormt het determinerend motief van de bestreden beslissing dat als volgt luidt: *“De studie van het administratief heeft aangetoond dat betrokkene met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik heeft gemaakt van een vals stuk, wetende dat het vervalst was, door het voorleggen van een valse Frans identiteitskaart met nummer 890167800156 om zich op een legale manier in het Rijk te kunnen vestigen. De studie van het administratief dossier heeft namelijk aangetoond dat betrokkene op 27.01.2004 opgepakt werd met een valse Franse identiteitskaart. De studie van het dossier heeft tevens aangetoond dat betrokkene zich op 01.10.2003 aangemeld heeft bij de gemeente Lokeren om zich te laten inschrijven (art. 119 van de Vreemdelingenwet) op basis van deze valse identiteitskaart. Betrokkene werd hierdoor onder bijlage 15 geplaatst (steeds verlengd tot 29.01.2004). Het mag dan ook duidelijk zijn dat betrokkene de Belgische autoriteiten manifest heeft proberen te misleiden waardoor hij onmogelijk kan in aanmerking komen voor een regularisatie.”*

Verzoeker betwist niet dat hij in een eerdere verblijfsprocedure de Belgische overheden manifest trachtte te misleiden door het voorleggen van een valse identiteitskaart om legaal verblijf te bekomen. Hij meent evenwel dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is daar er geen enkele afweging is tussen “uitsluiting wegens bedrog en de specifieke eigenheden van het dossier”. Hij wijst er op dat elke misdrijf verjaart en dat de fraude reeds dateert van meer dan acht jaar geleden.

Zoals eerder gesteld heeft de gemachtigde voor wat betreft de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag een ruime appreciatiebevoegdheid. Dat de gemachtigde op basis van dit determinerend motief, met name de manifeste misleiding in een eerdere verblijfsprocedure, beslist om de aanvraag ongegrond te verklaren, komt de Raad in het licht van deze ruime appreciatiebevoegdheid niet kennelijk onredelijk voor.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de voorgelegde elementen van integratie, maar dat hij besluit dat verzoeker omwille van de eerdere

manifeste misleiding, ook al dateert deze van acht jaar geleden zoals wordt betoogd, onmogelijk in aanmerking kan komen voor regularisatie. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel overgegaan is tot een afweging van de manifeste misleiding, enerzijds, en de voorgelegde elementen van integratie, anderzijds. De gemachtigde is in deze verblijfsrechtelijke afweging niet beperkt door een eventuele strafrechtelijke verjaring van de vastgestelde "fraude".

2.8. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts blijkt niet dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin blijkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd miskend.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Tenslotte merkt de Raad op dat de verzoeker geen middelen aanvoert tegen het bestreden bevel, zodat deze beslissing gehandhaafd blijft.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES